

POWER-DESIGN

Elskov & kærlighed

JA til det hele

Birgit Lynge

2012

Elskov og kærlighed

Ja til det hele

"Jeg gav ham ubetinget alt", sagde kvinden overfor mig.

Hun var i gang med at fortælle om sin skilsmisse fra den mand, hun elskede og stadig elsker, for kærlighed varer evigt, vidste hun tydeligvis.

Da jeg spurgte hende om, hvad hun mente med "alt", fortalte hun mig dette:

- Fra det øjeblik jeg i mit hjerte mærkede ordet ja, har jeg elsket og æret ham.

Jeg har samlet min energi omkring ham og omkring os i et strålefelt af kærlighed.

På den måde har jeg, som jeg kunne bedst, beskyttet os begge og værnet om det, vi havde sammen.

En - for det almindelige øje - usynlig kærlighed har omsluttet os og omfattet alt, hvad vi hver for sig og sammen fandt vigtigt i kærlighedens navn og favn.

Det var enestående, ja mageløst...

- Han vidste godt, at sådan var det, at sådan gav jeg alt. Men først da han ville skilles, og jeg for en tid trak min forbøn og beskyttende kærlighed hjem i mit eget sårede hjerte, mærkede han, hvad "alt" betød. – Jeg er dog ikke sikker på, om han endnu, efter 20 år, helt har forstået det... Her kommer kvindens og mandens forskellighed tydeligvis frem. Hildegard af Bingen har engang sagt, at det kun er i kærlighed, at kvinden og manden når hinanden.

2

I eller udenfor Aladdins hule

- Når vi elskede, var det, som om et gyldent lys omsluttede os i Aladdins hule. Derinde eksisterede kun os, ham og jeg, i et koncentrat der kun forstås af den, der har oplevet det. Alt i os blev frigivet og hvirvlet ind i et kraftfelt af ren kærlighed: *Sorg* vi havde påført hinanden eller som andre havde påført os – eller vi selv havde forårsaget. *Misundelse* i manglende tro på, at kærligheden er så stor, at den rummer rigeligt til alle mennesker i hele verden. *Smerte* over at have mistet den lille fostersjæl, som indfandt sig allerede på vores bryllupsnat. *Uro* fra den verden vi var en del af, når vi befandt os uden for Aladdins hule. *Træthed* og *opgivenhed* som føltes, når der gik for lang tid mellem vores hengivenhed til hinanden – når arbejde og pligter fyldte mere, end godt var. Alt blev det ophævet og forløst, som det sker, når to mennesker i kærlighed siger JA.

- Vi tændte altid hinanden.

Det var, som om ildens kraftfulde flamme, eller blot gnister derfra, ved blot vores øjnes og læbers møde blussede op og omsluttede os i ét og alt. Vi fandt os selv og hinanden. Vi blev ét i hinanden. Mine kvindelige rum stod på vid gab, med den eneste forventning at rumme ham i krop og i sjæl og i ånd. Hans sæd flød ud og over i mig som i en stjernehimme, hvor hver eneste stjerne udskiftes med lysende sædceller. De penetrerede alt, tog plads, erobrede og gav liv ind i det liv, som fra min egen undfangelse var lagt i mig.

Liv på liv på liv.

Jeg tog imod i fuldgyldig kærlighed.

Vi var ét hele.

Fremmede gestalter

- I perioder optog arbejdet så meget af både hans tid og hans kræfter, at vi i vores elskov ikke fandt ind i Aladdins hule. Det var, som om en ophobet og ikke-cirkulerende kærlighed da eksploderede i en beskadigende energi... som et gevær der affyres til ingen verdens nytte - som det ellers ville være, når en hjort rammes og giver mad til lange tider samt skind til lejet, hvorpå han trækker hende ind til sig. Lutringen udeblev da.

- Jeg følte mig ladt i stikken med uforløste emotioner og følelser, som både var hans og mine. Hans psykiske gestalter var nu overført til mig, men jeg kendte og forstod dem ikke, da de ikke hørte mig til. Og jeg kunne vanskeligt "jage dem ud" igen, for i min kærlighed og rummelighed var min dør åben også for dem.

- Mens han i sin efterfølgende forløsning og befrielse kunne arbejde videre på sit kontor, stod jeg tilbage måske med en sorg, jeg ikke kendte til og ej heller genkendte, med en splittelse mellem mig selv og "det fremmede", med en følelse af at rumme alt "hans", men være alene om at tage vare på det og forløse det (hvis man da kan det). I sandhed en vanskelig og tung opgave, som jeg ikke havde bedt om, men som jeg i kærlighedens navn havde lukket ind med mit JA.

Tiden og tiden sammen manglede vi til denne fælles forløsning - og udvikling.

- Den dag, han meddelte mig, at han ville skilles, kom som et chok.

Havde han ikke, foran Gud og mennesker, sagt JA til denne vores kærlighed i lyst og nød med sorg og glæde? Som jeg havde sagt JA til hele manden med sol- og skyggesider, med sæd og våben, med erobringer og krige, med den uforståelige død og ødelæggelse...

Er mon hans bebudelse om skilsmisse en del af hans og alle levende og døde mænds skyggesider med krig, massakrering og ødelæggelse?

Thi kendes for ret

I retssalen indgår og opgøres de fysiske ting. – "Jeg gav dig..." – "Du gav mig..." – "Jeg tog fra dig..." – "Du tog fra mig..."

Statements.

Thi kendes for ret!

I kvindens rummelighed rummer hun det hele. Og hvis "det hele" fra hans side er uden åndelig besjæling, vil det føles som at rumme dæmoner, der i virkelighedens verden tilhører ham. Dæmoner som kun i kærlighedens navn kan transformeres og frisættes.

Nu er den gensidige kærlighed væk. Hun står tilbage som en rugemor for disse hans dæmoner. Og først efter 9 måneder "føder" hun dem, tvillinger – trillinger - firlinger, så hun er i den kommende tid fanget og fastlåst i det arbejde, hun udfører for ham. Dommeren kan ikke se denne graviditet på kvinden, så hun får ingen kompensation for at bære og bringe disse hans "uægte børn" ud i livet.

Thi kendes for ret:

Fru Skilsmisse får tildelt ar på sjælen og 9 måneders graviditet, idet hun bærer hans "børn" i sig.

De til den tid fødte "børn" tilkommer verden som en kollektiv gave.

Moderen får fortsat pleje- og omsorgspligt.

Faderen frifindes og kan flytte frem til – Rådhuspladsen og et nyt forhold.

Trianglens Treenighed

Men, kære mænd, kom videre til Trianglen, som, når vi har integreret åndeligheden, kaldes Treenigheden.

Og hvorfor skal han der? Jo, for vi skal have alle de maskuline dæmoniserende "afgrøder" lutret, og det kan ikke gå hurtigt nok.

Vi skal alle videre på rejsen – sammen.

Vi vil jer, og mest af alt vil vi jer i kærlighed.

Hjælp os med at forny vores rod helt ind i den arkaiske og fra forfædrene arvede rods energi - med novation for øje, med nyskabelse i roden til alt godt.

Lad kærligheden blomstre i ét og alt, som den gør det, når vi siger JA til den og til hinanden i den. Jeg er ligeglad med, om vi kalder den kristen, buddhistisk eller shamanistisk, når blot et JA er og bliver et fuldgyldigt JA fra hjertet og derfor et JA med hjertemod og tro på, at vi sammen i kærlighed kan langt mere, end vi nogensinde vil kunne alene... i gensidig respekt mellem kvinde og mand.

Jeg vil have Treenighed frem for at eje Trianglen eller Rådhuspladsen."

Min tilstedeværelse var blot som ét stort øre: En hjerteparabol hvorfra jeg lyttede til kvindens fortælling. En fortælling som hører os alle til. En hændelse som er blevet til en lutring af det, der er både hendes og vores fælles rod.

Jeg vil gerne være med til at forvandle verden ved at lytte i stilhed fra min hjerteparabol og høre bag om ethvert menneskes ord, med samme evne som forfatteren Michael Endes hovedperson, "Momo", er i besiddelse af.

Jeg vil gerne lære fra mig af den evne til at lytte på en lutrende måde, så vi efterlader verden lidt rene, end da vi kom; lidt renere end før hvert eneste menneskes hjertegribende historier er blevet fortalt og hørt.

PS: Kvinden gik herfra med en lettet krop og en lutret sjæl, klar til igen at sige JA til kærligheden, når den indfinder sig og stiller sig lige foran hende...

Birgit Lyngé

Helgenæs, en dag i juni 2012